

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

ŽĒLSIRDĪBAS MĀTES SVĒTVIETAS APMEKLĒJUMS

Viļņas vecpilsētā
Sabato, 22 settembre 2018

[[Multimedia](#)]

Dārgie brāļi un māsas!

Esam Rītausmas vārtu priekšā, kuri ir daļa no kādreizēja nocietinājuma mūra, kas pilsētu aizsargāja no visa veida briesmām un uzbrukumiem. 1799. gadā iebrucēju karaspēks aizsargmūri pilnībā iznīcināja, atstājot vienīgi šos vārtus. Jau toreiz šeit atradās Žēlsirdības Mātes svētglezna, kurā redzama svētā Dievmāte, kas vienmēr ir gatava mums steigties palīgā un sniegt atbalstu.

Jau kopš tiem laikiem viņa vēlējās mums mācīt, ka ir iespējams sevi aizsargāt neuzbrūkot, ka ir iespējams būt piesardzīgiem, sevī nekrājot slimīgas neuzticēšanās jūtas pret visiem. Šī Māte, kas šeit attēlota bez Bērna un klāta ar zeltu, ir Māte visiem; ikvienā, kas šeit ierodas, viņa redz to, ko mēs paši tik bieži nesaskatām, – sava Dēla Jēzus Vaiga attēlu, iespiestu mūsu sirdī.

Kopš tā brīža, kad Jēzus attēls kā zīmogs ir iespiests katra cilvēka sirdī, ikviens vīrietis un sievietē sniedz mums iespēju satikt Dievu. Kad bailēs no citiem ieslēdzamies sevī, kad ceļam mūrus un barikādes, mēs galu galā aizveramies Labajai Vēstij, ko nes Jēzus, kas vada vēsturi un citu cilvēku dzīvi. Mēs pagātnē esam uzcēluši pārāk daudz cietokšņu, taču šodien jūtam vajadzību ieskatīties cits citam acīs un saskatīt citam citā brāli, iet kopā uz priekšu, ar prieku un mieru atklājot

un pieredzot brālības vērtību (sal. *Evangelii gaudium*, 87). Ik dienas šajā vietā Žēlsirdības Māti apmeklē neskaitāmi daudz cilvēku, kas ierodas no dažādām zemēm, – lietuvieši, poļi, baltkrievi un krievi, katoļi un pareizticīgie. To dara iespējamu vieglā saziņa un pārvietošanās brīvība starp mūsu valstīm.

Cik skaisti būtu, ja šim vieglumam pārvietoties no vienas vietas uz otru pievienotos arī vieglums veidot satikšanās vietas visiem un savstarpēju solidaritāti, ļaut notikt apmaiņai ar dāvanām, kuras esam saņēmuši par velti, spēt pārvarēt noslēgšanos sevī un veltīt sevi citiem, pieņemot savā dzīvē kā dāvanu un bagātību citu cilvēku klātbūtni un dažādību.

Reizēm šķiet, ka atvēršanās pasaulei mūs iedzen sāncensībā, kur “cilvēks cilvēkam ir vilks” un kur ir vieta vienīgi konfliktiem, kas mūs šķir, spriedzei, kas mūs iztukšo, ienaidam un pretiltībām, kas mūs nekur neved (sal. *Evangelii gaudium*, 71–72).

Žēlsirdības Māte kā ikviena laba māte tiecas saliedēt ģimeni un čukst mums ausī: “Uzmeklē savu brāli!” Tā viņa mums atver vārtus jaunai rītausmai, jaunai rīta gaismai. Viņa mūs pavada līdz sliksnim kā līdz nepiesātināmā bagātnieka durvīm (sal. *Lk* 16, 19–31). Šodien mūs gaida bērni un ģimenes ar asiņojošām brūcēm; tās nav Lācara brūces, kuras minētas Evaņģēlija līdzībā, tās ir Jēzus brūces. Tās ir reālas un konkrētas, un šie ļaudis no savām sāpēm un tumsas sauc uz mums, lai mēs viņiem nestu tuvākmīlestības dziedinošo gaismu. Jo tuvākmīlestība ir atslēga, kura mums atver vārtus uz Debesīm.

Dārgie brāļi un māsas! Lai, pārkāpjot šo sliksni, piedzīvojam spēku, kas šķīstītu mūsu attieksmi pret citiem! Lai Dievmāte palīdz mums uzlūkot viņu ierobežojumus un trūkumus ar žēlsirdību un pazemību, neuzskatot sevi pārākus par citiem (sal. *Fil* 2, 3)!

Kontemplējot Rožukroņa noslēpumus, lūgšim viņai, lai esam kopiena, kura prot sludināt *Jēzu Kristu – mūsu cerību* – un tādējādi celt Tēviju, kas spētu uzņemt visus un varētu saņemt no Marijas – Jaunavas un Mātes – nepieciešamās dāvanas: dialoga un pacietības dāvanu, dāvanu būt blakus un pieņemt otru, mīlot, piedodot un nenosodot (sal. *Evangelii gaudium*, 165). Celt tādu Tēviju, kura izvēlas būvēt tiltus, nevis mūrus un kura dod priekšroku žēlsirdībai nevis tiesāšanai. Lai Marija vienmēr ir Rītausmas vārti visai šai svētītajai zemei!

Ļausim Žēlsirdības Mātei mūs vadīt un lūgšimies vienu Rožukroņa desmiti, kontemplējot Pricīgās daļas trešo noslēpumu!